

Sygn. akt V ACa 792/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Koźma (spr.)
Sędziowie:	SA Jacek Grela SA Maryla Domel-Jasińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Justyna Stankiewicz

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko M. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt I C 286/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 792/15

UZASADNIENIE

Powód M. M. w pozwie przeciwko pozwanej M. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 215.862,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się również zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazywał, iż od roku 2003 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. prowadzi wobec powoda postępowania egzekucyjne z nieruchomości – dnia 5 kwietnia 2011r. w sprawie pod sygnaturą akt I Co (...)

została sprzedana jego nieruchomości Kw (...) – grunty rolne o pow. 4/19 ha położone w m. D. za cenę 90.000 zł, natomiast w sprawie pod sygn. I Co (...) – nieruchomości Kw (...) – gospodarstwo rolne położone w m. D. za cenę 250.000 zł. Powód podawał, iż podstawą wyceny nieruchomości był dla nieruchomości Kw (...) operat szacunkowy z dnia 20 lutego 2007r. sporządzony przez biegłego R. G., w którym nieruchomości została wyceniona na 226.200 zł. Natomiast podstawą (...) operat szacunkowy tego samego biegłego z dnia 27 listopada 2009r. w którym nieruchomości wyceniona została na 67.400 zł. Powód wskazywał na uchybienia w działaniach pozwanego związane z zaniechaniem przeprowadzenia ponownego opisu i oszacowania (art. 951 k.p.c.). Podawał, iż wysokość szkody jaką poniósł na skutek działań pozwanego wynosi 215.862,17 zł i jest to różnica pomiędzy rynkową (jego zdaniem) wartością nieruchomości, a ceną jaką za nie uzyskano w toku egzekucji z nieruchomości.

W odpowiedzi na pozew pozwana M. W. – komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwana przyznała fakt prowadzenia postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do nieruchomości Kw nr (...) (sygn. akt Km (...)) oraz Kw nr (...) (sygn. akt Km (...)). Pozwana podnosiła jednak, iż wszystkie wniesione przez powoda skargi na czynności komornika lub też wnioski o zawieszenie postępowania egzekucyjnego były przedmiotem kontroli sądowej i w ramach poszczególnych postępowań były prawomocnie oddalane lub odrzucane. Nadto pozwana powołując się na treść art. 951 k.p.c. wskazywała, iż żądanie dotyczące ponownego opisu i oszacowania w sprawie o sygn. Km (...) wygasło, dlatego, że nie zostało zgłoszone pomiędzy opisem a oszacowaniem i I terminem licytacji. W sprawie zaś oznaczonej sygn. akt Km (...) żądanie takie wprawdzie we wskazanym terminie zostało zgłoszone, ale zostało w sposób prawomocny oddalone. Z prawomocnych orzeczeń Sądu wynika, że żądanie to było nieuzasadnione, zaś stanowisko komornika odmawiające sporządzenia dodatkowego opisu i oszacowania w pełni zasadne. Nadto pozwana wywodziła, iż sam upływ czasu nie pociąga za sobą potrzeby dokonania opisu i oszacowania, jeżeli nie wywołał on zmian w stanie nieruchomości.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w B. oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanej zwrot kosztów procesu, następująco uzasadniając rozstrzygnięcie:

Od roku 2003 pozwana M. W. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. prowadzi postępowanie egzekucyjne dotyczące nieruchomości powoda, w tym nieruchomości o nr Kw (...) (Km (...)) i Kw (...) (Km (...)).

W sprawie dotyczącej sprzedaży nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej Kw nr (...) zakończenie postępowania związanego z dokonaniem opisem i oszacowaniem miało miejsce w dniu 13 kwietnia 2007r. Na czynność polegającą na opisie i oszacowaniu powód wniósł skargi na czynności komornika, które to skargi zostały prawomocnie oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 czerwca 2007r.

W dniu 22 października 2008r. powód złożył wniosek o ponowny opis i oszacowanie, który został przez komornika w dniu 4 listopada 2008r. oddalony, zaś skarga na tę czynność w sposób prawomocny oddalona postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 27 lutego 2009r. Skargę dotyczącą tej samej materii oddalił także Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2009r., natomiast zażalenia na przedmiotowe postanowienie odrzucił Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 10 lipca 2009r.

Następnie, w dniu 16 lutego 2010r., sporządzono protokół opisu i oszacowania nieruchomości Kw nr (...).

W dniu 21 kwietnia 2010r. komornik wyznaczył termin I licytacji nieruchomości na dzień 8 czerwca 2010r. Wobec braku zainteresowanych nabyciem nieruchomości przetarg termin I licytacji okazał się bezskuteczny. Wcześniej wyznaczane przez komornika kilkakrotnie terminy licytacyjne były znoszone wobec konieczności rozpatrzenia kolejnych wniosków dłużnika.

W dniu 21 czerwca 2010r. wierzyciel złożył wniosek o wyznaczenie II licytacji. Po złożeniu tego wniosku dłużnik składał kolejne wnioski o dokonanie ponownego opisu i oszacowania, a następnie po ich oddaleniu skargi na czynności komornika.

W dniu 10 lutego 2011r. doszło do wyznaczenia II terminu licytacji. Licytacja ta została przeprowadzona w dniu 5 kwietnia 2011r. Do licytacji przystąpiło 5 licytujących, zaś cena wywoławcza wyniosła 2/3 sumy oszacowania tj. 150.800 zł. Na licytacji tej nieruchomości została sprzedana za kwotę 250.000 zł. W międzyczasie powód składał kolejne skargi na odmowę sporządzenia ponownego opisu i oszacowania, które były przez Sąd odrzucane.

W sprawie dotyczącej sprzedaży egzekucyjnej nieruchomości Kw (...) zakończenie postępowania w zakresie sporządzenia protokołu opisu i oszacowania nastąpiło w dniu 16 lutego 2010r. Obwieszczenia o licytacji nieruchomości komornik dokonał w dniu 21 kwietnia 2010r. wyznaczając termin I licytacji nieruchomości na dzień 8 czerwca 2010r. Wyznaczona na ten dzień licytacja okazała się bezskuteczna, gdyż żaden zainteresowany do licytacji nie przystąpił.

W dniu 25 czerwca 2010r. wierzyciel złożył wniosek o wyznaczenie drugiej licytacji nieruchomości. Po wyznaczeniu tego terminu powód składał kolejne wnioski o dokonanie ponownego opisu i oszacowania, w tym wniosek z dnia 2 lutego 2011r. Wniosek ten został rozpoznany postanowieniem Komornika z dnia 10 lutego 2011r. Odpis tego postanowienia doręczono powodowi w jednej kopercie wraz z innymi kierowanymi do niego pismami, przy czym dopisek na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, wskazujący, iż odpis tego postanowienia został zawarty we wskazanej kopercie pracownika pozwanej poczyniła później – nie znajdował się on pierwotnie na wydrukowanej „zwrotce”. Jednakże powód i tak zaskarżył postanowienie z dnia 10 lutego 2011r., zaś skarga na to postanowienie została rozpatrzona przez Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z dnia 28 marca 2011r. Natomiast postanowieniem z dnia 29 listopada 2011r. Sąd Rejonowy w T. odrzucił kolejną skargę z dnia 31 sierpnia 2011r. na postanowienie z dnia 10 lutego 2010r., wskazując m.in., iż postanowienie to zostało dłużnikowi doręczone w dniu 16 lutego 2011r.

Ponowny wniosek o dodatkowy opis i oszacowanie powód złożył w dniu 15 marca 2011r. Wniosek ten został prawomocnie odrzucony. Przedmiotowa nieruchomość została natomiast sprzedana na II licytacji w dniu 5 kwietnia 2011r. za kwotę 90.000 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił za pomocą okoliczności bezspornych, a nadto dokumentów przedłożonych przez strony oraz dokumentów z akt postępowań egzekucyjnych Km (...) oraz Km (...), których autentyczności i wiarygodności za wyjątkiem dokumentu zwrotnego potwierdzenia odbioru dotyczącego doręczenia postanowienia z dnia 10 lutego 2011r. (k. 168v akt Km (...)) strony nie kwestionowały. Sporną kwestię doręczenia tego postanowienia i faktu umieszczenia informacji o tym doręczeniu na zwrotnym potwierdzeniu odbioru wyjaśniono w dalszych częściach uzasadnienia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. M. oraz złożonym przez powoda M. M. w charakterze strony, w zakresie, w którym wskazywali oni na fakt dopisania na zwrotnym potwierdzeniu odbioru oznaczenia pisma – postanowienia z dnia 10 lutego 2011r. Okoliczność poczynienia takiego dopisku przez pracownika potwierdziła bowiem sama pozwana. Jednocześnie jednak Sąd nie dał wiary zeznaniom tych osób, w których wskazywały one na brak otrzymania wskazanego pisma. Takiemu przyjęciu przeczył bowiem fakt, iż postanowienie to zostało przez powoda zaskarżone – zaś skarga na to postanowienie rozstrzygnięta postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 marca 2011r. Tym samym skoro powód zaskarżył to postanowienie, oczywistym było, iż odpis takiego postanowienia musiał być mu doręczony.

Sąd przydał natomiast walor wiarygodności zeznaniom złożonym przez M. W. w charakterze strony pozwanej, w których wskazywała ona na praktykę doręczenia pism w jednej kopercie, wskazanego wyżej dopisku przez pracownika na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, a jednocześnie na fakt doręczenia postanowienia z dnia 10 lutego 2011r. wobec rozpatrzenia skargi przez Sąd Rejonowy w T. oraz na działania dłużnika w toku postępowania egzekucyjnego polegające na zaskarżaniu każdej czynności komornika, co znacznie wydłużało postępowanie. Zeznania we wskazanym zakresie były spójne i logiczne, a w szczególności korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, zwłaszcza dokumentami zgromadzonymi w aktach egzekucyjnych.

Wobec nieuwzględnienia powództwa co do zasady Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny nieruchomości.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 215.862,17 zł, która to kwota, wedle twierdzeń powoda, stanowić miała równowartość szkody, jaką powód poniósł poprzez zbycie jego nieruchomości (Kw (...) i Kw (...)) w ramach toczących się postępowań egzekucyjnych, prowadzonych przez pozwaną jako komornika sądowego. Jako podstawę roszczenia powód wskazywał na art. 415 k.c. i art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji, przy czym odpowiedzialności pozwanej powód doszukiwał się w naruszeniu art. 951 k.p.c. tj. w braku dokonania ponownego opisu i oszacowania nieruchomości. Pozwana kwestionowała powództwo, wskazując m.in. na cezurę czasową z art. 951 k.p.c., a w szczególności na okoliczność kontroli judykacyjnej sądów na skutek skarg powoda w przedmiocie odmowy dokonania ponownego opisu i oszacowania.

Zgodnie z art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W myśl zaś art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. 2015.790 j.t.) komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. W doktrynie wskazuje się, iż do przyjęcia odpowiedzialności komornika z art. 23 wystarcza sama niezgodność z prawem działania lub zaniechania komornika. Przez działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem należy rozumieć niezgodność z normami prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP, tj. z Konstytucją RP, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami, a także niezgodność z prawem Unii Europejskiej (por. H. Ciepła, J. Skibińska-Adamowicz, Status prawny..., s. 16 i n.). W wyroku z 23 września 2003r., K. 20/2002, LexisNexis nr 363358 (OTK ZU 2003, nr 7, poz. 76), Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że niezgodność z prawem należy ujmować obiektywnie, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Niezgodności tej nie można natomiast ujmować jako działania niezgodnego z normami obyczajowymi i moralnymi, określanymi mianem zasad współżycia społecznego lub dobrych obyczajów (zob. A.S. Marcina, Komentarz do art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, LEX).

W przedmiotowej sprawie z materiału dowodowego wynikało, iż w sprawie dotyczącej sprzedaży nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej Kw nr (...) zakończenie postępowania związanego z dokonaniem opisem i oszacowaniem miało miejsce w dniu 13 kwietnia 2007r. natomiast w przypadku nieruchomości Kw (...) zakończenie postępowania w zakresie sporządzenia protokołu opisu i oszacowania nastąpiło w dniu 16 lutego 2010r. W sprawie bezspornym było przy tym, iż w toku postępowania egzekucyjnego ze wskazanych nieruchomości powód wielokrotnie składał wnioski o dokonanie ponownego opisu i oszacowania, co początkowo powodowało wstrzymanie czynności egzekucyjnych i znaczne odwleczenie w czasie terminów licytacyjnych. Wnioski te były rozpatrywane negatywnie, przy czym, wobec ich zaskarżenia skargą na czynności komornika, rozstrzygnięcia organu egzekucyjnego podlegały kontroli judykacyjnej sądów. Należy wyraźnie podkreślić, iż we wszystkich przypadkach skargi te były przez sądy oddalane bądź odrzucane. Innymi słowy – kontrola judykacyjna sądów powszechnych nie wykazała jakichkolwiek nieprawidłowości w działaniu pozwanej komornik.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie szkodowe ze wzrostu wartości nieruchomości w czasie. Należy jednak zaznaczyć, co było już sygnalizowane przez sądy rozpoznające skargi na czynności komornika, iż upływ czasu na jaki powołuje się powód wynikał w znaczącej mierze z zaskarżania przez niego wszystkich czynności w postępowaniu egzekucyjnym.

Trzeba przy tym przypomnieć, iż w myśl powoływanego przez powoda przepisu art. 951 k.c. jeżeli w stanie nieruchomości pomiędzy sporządzeniem opisu i oszacowania a terminem licytacyjnym zajdą istotne zmiany, na wniosek wierzyciela lub dłużnika może nastąpić dodatkowy opis i oszacowanie. Przepis ten niewątpliwie przewiduje jedynie fakultatywną możliwość dokonania dodatkowego opisu, określając cezurę czasową na zgłoszenie takiego wniosku. Abstrahując w tym miejscu od tego czy cezurę tę należy rozumieć przez pierwszy czy też kolejny termin licytacyjny istotnym jest, iż okoliczność wystąpienia takich istotnych zmian podlegała ocenom sądów rozpoznających wielokrotne skargi na odmowę dokonania ponownego opisu i oszacowania, które kwestię tę rozstrzygnęły negatywnie.

W ocenie natomiast Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę, nie sposób podzielić twierdzeń powoda, iż kwota, za którą nieruchomości te zostały ostatecznie sprzedane znacząco odbiegała, od ich ceny rynkowej. Należy bowiem zaznaczyć, iż zbycia przedmiotowych nieruchomości dokonywano w drodze licytacji, przy czym pierwsze terminy okazały się bezskuteczne wobec braku zainteresowanych. W drugim natomiast terminie do licytacji przystąpiło kilka osób, które istotnie podbiły cenę wywoławczą tak, że w przypadku pierwszej z nieruchomości poczynając od ceny wywoławczej 150.800 zł osiągnięto kwotę 250.000 zł. Ostateczna zatem kwota jaką osiągnięto podczas licytacji wyznaczała w istocie najwyższą wartość rynkową jaką można było w drodze licytacji za taką nieruchomość uzyskać.

W tym zakresie sprzecznymi z zasadami logiki i doświadczenia życiowego były dla Sądu twierdzenia powoda, który wskazywał, iż chętny do zakupu nieruchomości oferował za nią 600.000 zł, przy czym nie przystąpił do licytacji, w której istniała możliwość jej nabycia za cenę prawie trzykrotnie niższą.

Bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostawały także argumenty powoda, w których podnosił fakt dopisania na zwrotnym potwierdzeniu odbioru oznaczenia (sygnatury) postanowienia komornika z dnia 10 lutego 2011r., skoro wobec rozpatrzenia przez Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z dnia 28 marca 2011r. skargi na to postanowienie, nie budziło wątpliwości, iż powód odpis takiego postanowienia otrzymał. Ewentualne uchybienia pozwanej polegające na niedopilnowaniu pracownika, dokonującego czynności dopisania na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, pomimo szczególnej uwagi jaką strona powodowa przywiązywała do tej kwestii, nie mogły jednak doprowadzić do rozstrzygnięcia po jej myśli.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania w oparciu o przepisy art. 415 k.c. i art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U.2015.790 j.t.) a contrario Sąd Okręgowy powództwo oddalił jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd Orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. mając na względzie wynik procesu.

Na koszty strony pozwanej, która postępowanie wygrała w całości złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego obliczone w myśl § 6 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód, który zarzucił:

a) rażące naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 415 k.c. i art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, przez ich błędną wykładnię i niezastosowanie,

b) sprzeczność poczynionych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,

c) naruszenie przepisów postępowania cywilnego:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie rozważań w zakresie istotnych dowodów, które mogłyby prowadzić do odmiennych ustaleń w sprawie,

- art. 217 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. przez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w zakresie określenia wartości nieruchomości przez biegłego sądowego, które mają wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Powołując się na te zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia Sądu I instancji dokonane w sprawie oraz wyciągnięte na podstawie tych ustaleń wnioski, czyniąc z nich integralną część swoich ustaleń.

Jako bezzasadny ocenić należy zarzut apelacji naruszenia przez Sąd I instancji art. 415 k.c. i art. 23 ustawy o komornikach sądowych wskutek ich niezastosowania. Skarżący uważa, że oba te przepisy prawa należy zastosować przy ustalaniu odpowiedzialności pozwanej w związku z nieprawidłowością jaka wystąpiła przy doręczaniu powodowi przez Kancelarię pozwanej odpisu postanowienia Komornika z dnia 10 lutego 2011r. Nieprawidłowość ta polegała na dopisaniu przez pracownicę Kancelarii pozwanej adnotacji o doręczeniu odpisu tego postanowienia już po zwróceniu przez operatora pocztowego zwrotnego poświadczenia odbioru przesyłki zawierającej między innymi to postanowienie.

Wbrew odmiennym twierdzeniom apelacji stwierdzić należy, że ustalona przez Sąd I instancji nieprawidłowość jaka wystąpiła przy doręczeniu powodowi odpisu postanowienia Komornika z dnia 10 lutego 2011r., trafnie została oceniona przez ten Sąd jako nie dająca podstawy do ustalenia odpowiedzialności pozwanej w oparciu o przepisy prawa materialnego wskazane w apelacji. Przesądza o tym okoliczność wniesienia przez powoda skargi na postanowienie Komornika z dnia 10 lutego 2011r., która została potraktowana przez Sąd jako wniesiona w terminie oraz jej merytoryczne rozpoznanie przez Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z dnia 28 marca 2011r. Okoliczność merytorycznego rozpoznania skargi powoda na postanowienie Komornika z dnia 10 lutego 2011r. wynika jednoznacznie z treści uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 marca 2011r. w sprawie I Co (...), w którym Sąd stwierdził, że nie znalazł żadnych podstaw merytorycznych, aby kwestionować rozstrzygnięcie Komornika zawarte w postanowieniu z dnia 10 lutego 2011r. (k. 12 akt sprawy I Co (...) Sądu Rejonowego w T.). Nie może też odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku powołanie się na postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 lipca 2011r. w sprawie II Cz (...), w uzasadnieniu którego Sąd Okręgowy stwierdził, że w sprawie I Co (...) Sąd Rejonowy dokonał merytorycznej oceny zasadności wniosku dłużnika o dokonanie ponownego opisu i oszacowania nieruchomości. Podobnie należy ocenić przywołanie przez skarżącego postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 29 listopada 2011r. w sprawie I Co (...), którym ponownie odrzucono kolejną skargę powoda na postanowienie Komornika z dnia 10 lutego 2011r., tym razem uznając, że jest spóźniona (k. 21 – 22 akt sprawy).

W tych okolicznościach bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 328 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy władny był uznać, że skoro od postanowienia Komornika z dnia 10 lutego 2011r. powód wniósł w przewidzianym przepisami terminie środek zaskarżenia, to nie może obecnie skutecznie opierać swojego roszczenia w stosunku do pozwanej na nieprawidłowości przy wypełnianiu zwrotnego poświadczenia odbioru przesyłki zawierającej odpis tego postanowienia przez pracownicę Kancelarii pozwanej.

Skoro powód nie wykazał materialnoprawnych podstaw odpowiedzialności pozwanej za przypisywaną jej przez powoda szkodę, bez naruszenia art. 217 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy władny był oddalić wnioski dowodowe powoda zmierzające do wykazania wysokości poniesionej szkody.

Chybionym jest również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 328 § 2 k.p.c. bowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku w pełni odpowiada wymogom tego przepisu prawa procesowego. Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący wskazał na jakich dowodach i z jakich względów oparł swoje ustalenia, a następnie dokonał oceny zasadności roszczenia powoda przez pryzmat obowiązujących przepisów prawa.

Z powyższych względów uznając apelację powoda za bezzasadną Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. ją oddalił. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c.